

Окривљени ДЕСПОТОВИЋ ДЕЈАН у своју одбрану наводи:

Позван да се изјасним у смислу чл.320 ст.2 ЗКП-а изјављујем да не признајем извршење кривичног дела које ми се стављају на терет и објашњавам:

Ја сам до пре 2,5 године живео у Пљевљу. Тамо сам између осталог радио и у кафићу чији је власник био Шарић Душко. У том локалу је као радник обезбеђења радио и Девеџић Дарко и тако смо се упознали. Мени није познато да ли је он радио још негде сем на обезбеђењу тог локала, мислим да се бавио и некретнинама, а знам да је био запослен у руднику угља.

Шарић Душко је постао један од сувласника клуба "Ванила" - ноћног клуба, па ме је позвао да дођем у Београд и да преузем вођење тог клуба. Пре 2,5 до 3.године ја сам се преселио у Београд, радио сам у "Ванили" са месечном платом од 850 евра. Других извора прихода нисам имао. Становао сам у почетку у изнајмљеном стану у улици Париске комуне, али како нисам имао гаражу а једном су ми украдли кола одлучио сам се да пређем у неки стан који има и гаражу. Тако сам од свог друга и земљака Пешић Радисава сазнао да он станује у стану у улици Михаила Пупина бр.131, да тај стан има и гаражу, па смо се договорили да ја пређем да живим у тај стан, а да Пешић Радисав и даље плаћа газдарици са којом је закључио уговор о закупу стана. Ја газдарицу никада нисам видео, мислим да се зове Милосављевић Љиљана. Закупнина је била 600

евра, ту је урачуната кирија и гаража, и тај новац сам ја предавао Радисаву. Чули он смо се претходно телефоном а он је даље плаћао газдарици. Ја иначе имам возило марке "Пасат", 2004.годиште и платио сам сам 14.000 евра, а купио сам га у фебруару 2007.године.

Како сам радио као менаџер у клубу то сам поред службеног телефона имао и приватни телефон. Дешавало се да сам имао по четири, пет мобилних телефона, с тим што сам бројеве од неких давао само одређеним људима да ме неги узнемиравлаи везано за посао. Ја нисам користио јавне говорнице, а код себе сам имао неколико картица за јавне говорнице али мислим да се ради о старим картицама, још из Црне Горе.

Шарић Арсо је мој најбољи друг, упознали смо се пре једно четири године када је он из Бара, где је живео, долазио у Пљевља код родбине. Шарић Душко је његов брат од стрица. Знам да је Арсо од прилике једно шест месеци после мене прешао да живи у Београд на Душков позив да му помаже око кућних послова. Једно време смо заједно живели у стану Париске комуне, али врло кратко јер је он брзо нашао стан у улици Нехрувој. Ради се о стану који је он чини ми се он сам изнајмио. Ја сам пар пута био код њега у посети у том стану.

Као што сам рекао Дарка сам упознао пре седам, осам година јер смо заједно радили у локалу у Пљевљима. Познато ми је да се он пре од прилике годину до годину и по дана, не могу тачно да одредим преселио у Нови Сад. Незнам детаље али ми се чини да је отац његове супруге им купио стан у Новом Саду али нисам у то сигуран. Дарко и ја смо се виђали и то обично када би он дошао у Београду, чули би се телефоном и изашли негде на пиће. Ја сам имао број његовог мобилног телефона, неznam да ли их је имао више, али и он је имао чини ми се бројеве од моја два мобилна телефона. Ја сам се обично са земљацима сусретао у ресторану "Перпер", а на питање суда одговарам да знам где се налази ресторан "Вагон" и могу да кажем да сам се пар дана пре критичног догађаја управо у том локалу нашао са Дарком, где смо заједно попили пиће, чини ми се негде између 12 и 13 часова. Били смо сами нас двојица том приликом.

Критичног дана ме је телефоном позвала Душкова супруга Светлана Шарић да дођем до ње како би ми наручила да купим неке кућне потрештине. Ја сам тада позвао Арсу и договорио се са њим да се нађемо испред улаза у Душкову кућу како би ми помогао око куповине. Када смо се нашли заједно смо отишли у локал који се налази у оквиру те зграде да би смо попили кафу. Док смо ту седели позвао ме је Дарко и рекао ми да намерава да купи један ауто, да жели претходно да ауто погледа механичар, да механичар то може да уради тек сутрадан, па ме је питао да ли знам неко сигурно место где може да остави тај ауто. Како ја имам кључ Душкове гараже а знао сам да је једно место у гаражи слободно, рекао сам му да маоже ту да остаи ауто и договорили смо се да он дође испред улаза у Душкову зграду да бих му ја дао даљински управљач од врата гараже. Дарко ми није говорио када ће довести тај "Опел" у гаражу. После десетак минута дошао је Дарко и пришао мени и Арсу који смо стајали испред

улаза у зграду. Ја сам му дао даљински управљач од врата гараже који се налазио на привеску на коме је био и кључ од "Цитроена Ц-3" који припада мојој девојци која ми је оставила ауто када је кренула на море. Када сам Дарку предао овај даљински управљач договорили смо се да се сутрадан чујемо како би ми га вратио или да га сутрадан остави код портира. Након тога Дарко је кренуо у правцу где се налази улаз у подземну гаражу. Објашњавам да је Дарко кренуо пар метара право а затим скренуо на углу зграде у десно где се иначе налази улаз у подземну гаражу једно 30 до 40 метара од ћошка.

Арсо и ја смо остали ту испред улаза у зграду у разговору, мислио сам да позовем Светлану да пође са нама, можда смо ту стајали једно 5 минута, али не могу тачно да одредим, када је улицом великом брзином прошао један ауто и то црвени, који се зауставио вратио се до висине где смо стајали Арсо и ја, у њему је било три, четири лица која су загледали мене и Арса, а затим продужили ка делу где се налази гаража. После неког краћег времена зачули смо повуке који долазе из тог дела улице где је улаз у гаражу, чули смо да неко виче "хапси", била је опште галама па сам ја кренуо да видим о чему се ради и само што сам направио пар корака иза ћошка из правца гараже су према мени и Арсу дотрчала два лица који су држали пиштоље у рукама, бацили су нас обојицу на под и ставили нам лисице на руке. Након тога су нас убацили у један ауто кјим су нас одвезли у подмез у гаражу. Ту смо у колима седели око сет времена. Ја сам питао полицијаце о чему се ради али ми нико није објашњавао зашто су нас ухапсили. Са мест ана коме се налазио ауто у коме смо седели нисам могао да видим улаз у Душкову гаражу. У једном тренутку неко од полицајаца је рекао да су пронашли хероин.

Полицајцима сам рекао где станујем и они су и мене и Дарка и Арса одвезли до тог стана, с тим што нисмо ишли сви истим колима. Кључевима које сам дао полицајцима је отоврен стан и ја сам ушао са полицијом. Ја сам полицајцима дао и кључеве од сефа који се налазе у стану и рекао им да се унутра налазе еври. Објашњавам да су моји родитељи продали неку земљу у Црној Гори и намеравали су да ме купе стан у Београду због тога су марта месеца 2007.године када су дошли у Београд донео 150.000 евра када су дошли код мене. Ја сам потрошио 3.000 тако да је остало 147.000 евра. Објашњавам да сам ја сам купио сеф и то због тога што се често дешавало да параз из "Ваниле" морам да носим кући обично када је то био петак, субота увече. Радило се о износива од 500.000 до 600.000 хиљада динара. Онда сам морао тај новац да држим у сефу. У стану се налазила и машина за бројање новца као и за проверу његове исправности, а који сам ја донео из "Ваниле". Ову машину сам ја донео у свој стан пре одприлике годину дана. Наиме, пре толико времена је бачена момба у "Ванилу" тако да је било доста оштећених ствари а неоштећене ствари смо ми изнели из локала и тако сам ја донео ову машину за бројање новца. Касније нисам вратио у "Ванилу" зато што је практично нисмо ни користили у "Ванили" а и ја сам пазар обично доносио кући и ту га бројао.

Желим да објасним да је полиција пронашла код мене у стан од два возила, један од "Пасата" а тај кључ је остао код мене јер се ради о возилу једног мог рођака, па је код мене остао резервни кључ, а други кључ је од возила

“Ауди”, ради се о једном старом возилу које сам некада возио, затим продао а кључ је остао. Објашњавам и да признаница о пријему новца између Ћировић Срђка и Вранеш Велибора, ранијих сувласника “Ваниле” се налазила код мене зато што сам ја био сведок када су исплаћивали један другог па је један примерак те признанице остао и код нас који смо били сведоци. Полиција је ту пронашла и једну капу за коју су полицајци одмах рекли да је то “фантомка”, а којима сам ја објаснио да сам је купио на Копаонику када сам био на скијању. Ради се о капи која има само прорез за очи.

Сећам се да ми је полиција давала да потписујем неке потврде, не сећам се више тачно које сам потписао али знам да неке потврде нисам желео да потпишем без присуства свог адвоката, јер сам схватио да се ради о озбиљној ствари пошто су инспектори помињали већу количину хероина.

На питање тужиоца одговарам да ми није познато да ли је Пешић Радисав рекао газдарици Љиљани да сада ја станујем у стану а не он, али мислим да јесте, али нисам сигуран. Радисав ми је предао по један примерак кључева од улаза у стан, улаза у зграду и гаражу. Ја сам направио по један примерак дупликата ових кључева и једино сам их давао свом брату а по некада и девојци. У стану нико други није живео кад ја небих био у њему.

На питање адвоката Васића одговарам да ми је окр.Дарко, када ми је јавио да ће доћи по кључеве гараже рекао да се налази у близини и да ће стићи за десетак минута, па је тако и било. Појашњавам и то да се са места где је мене и Арса зауставила полиција није могао видети улаз у подземну гаражу јер се он практично налази у другој улици.

Других питања нема.

Сведок ШАРИЋ ДУШКО са подацима као на записнику код истражног судије од 19.11.2007.године, упозорен и опоменут на дужност казивања истине и последица лажног сведочења и поучен о праву да није дужан да одговара на поједина питања уколико би тиме себе изложио кривичном гоњењу, након полагања заклетве изјави:

Констатује се да излаже као на записнику код истражног судије од 19.11.2007.године, с тим што дадаје:

16

На питање суда одговарам да Девеџић Дарко није никада долазио у мој стан на Новом Београду али је једном приликом свој ауто оставио у мојој гаражи. Ја сам му то дозволио. То је било једном приликом када ми је рекао да нема аларм на возилу. Постоје стражари на улазу у гаражу који имају кључ од гаражних места па се дешава да они мојим пријатељима и лицима који се представе као моји пријатељи, а они у то не посумњају, омогућавали да кола ставе у моју гаражу.

Објашњавам да сам ја позвао Арса да дође у Београд да ми помаже и да студира, а желео сам да га финансијски помогнем његове родитеље на тај начин. У Београду је Арса живео у улици Нехрувој у стану који је он изнајмио преко неке Агенције, с тим што сам му ја рекао да изнајми стан и ја сам тај стан и плаћао.

Ја сам један од сувласника клуба "Ванила" и једном приликом је бачена бомба тако да су биле оштећене неке ствари у клубу због чега је и реновиран. То је био разог што су неке ствари изнете из клуба па између осталог и машина за бројање новца. Наиме ја сам Деспотовићу, који је водио тај клуб, рекао да ту машину однесе код себе у стан и да убудуће и пазар носи у свој стан и тамо га пребројава, јер је тако сигурније. Од тада се та машина налази код њега у стану.

На питање адвоката Васића одговарам да ја имам два аутомобила, оба аутомобила ми на прање и сервисирање возе Деспотовић и Арсо и то углавном када ја нисам ту, а ја често путујем. Њима двојици сам дао један примерак даљинског управљача за отварање врата, а познају их и чувари на улазу у гаражу.

Других питања нема.